

ANDY MICNAB

NUL UUR

EEN NICK STONE-THRILLER

Over het boek

September 2007: Israëliëse vliegtuigen bombardeerden een militaire basis in het noordoosten van Syrië. De Syrische radar, waarvan aangenomen werd dat hij *state-of-the-art* was, faalde op mysterieuze wijze om de basis voor deze inkomende aanval te waarschuwen. Niemand behalve de agressors en de fabrikant wist dat er microprocessors in de radar verwerkt zaten waarmee hij op afstand bediend kon worden...

Maart 2010: Amerikaanse en Britse inlichtingendiensten zijn vastbesloten dezelfde schakelaars te verstoppen in het nucleaire arsenaal van Iran, dat volop in ontwikkeling is. Ze weten dat de man die daarvoor verantwoordelijk is, gechanteerd kan worden. Hij heeft namelijk één grote zwakte: zijn tienerdochter. Alleen wordt zij al tien dagen vermist.

Ex-SAS-soldaat Nick Stone wordt naar de republiek Moldavië uitgezonden om het meisje te vinden, tegen elke prijs. Maar Stone heeft een andere agenda. Een fatale tumor bedreigt zijn lichaam van binnenuit. Hij is letterlijk een man die niets meer te verliezen heeft – behalve zijn leven.

De pers over de auteur

‘Het wordt allemaal geloofwaardig beschreven. Zodanig, dat je mee wilt leven. De personages zijn echt, driedimensionaal, met hun sterke en zwakke kanten.’ – Nu.nl

‘Met gedetailleerde precisie beschrijft auteur Andy McNab de sfeer van de exotische locaties alsof we er zelf bij mogen zijn.’ – Crimezone.nl

‘McNab is fantastisch. Net zo spannend als Forsyth.’ – Mail on Sunday

Over de auteur

Andy McNab is een voormalig Brits soldaat. Hij werd wereldberoemd toen hij in 1993 zijn verslag publiceerde van de mislukte SAS-missie *Bravo Two Zero*. Voor deze missie ontving hij de Distinguished Conduct Medal. In 2010 verscheen de opvolger, *Onbreekbare eenheid*. In hetzelfde jaar verscheen het eerste deel in een nieuwe serie die hij samen met Kym Jordan schrijft, *De Afghanistan-missie*. McNab is tevens de auteur van de thrillerreeks rond ex SAS-soldaat Nick Stone.

Van dezelfde auteur

Bravo Two Zero

Onbreekbare eenheid

De Afghanistan-missie

Oorlogswond

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland?

Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Colofon

Oorspronkelijke titel

Zero Hour

© Andy McNab 2010

Vertaling

Hugo Kuipers

Omslagbeeld

Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2011 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN paperback 978 90 229 9732 1

ISBN e-book 978 90 449 6495 0

NUR 332

Andy McNab

Nul uur

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

DEEL I

1

Woensdag 5 september 2007
22.39 uur

De Arabier achter het keyboard was zo klein dat hij met zijn voeten amper bij de pedalen kon. De boord van zijn overhemd was veel te groot voor hem, net als zijn groene pak en bijpassende vlinderstrikje. Het leek wel of de directie een partij kostuums van één maat had besteld en je gewoon pech had als het niet paste. Over het menu van die avond zou je ook zoiets kunnen zeggen, maar in het restaurant hadden ze tenminste airconditioning gehad.

Diane ging op de kruk naast de mijne zitten. Ze was gekleed voor een avondje uit. Alles was bedekt, maar ze had overdreven veel make-up aangebracht. Ze sloeg haar benen over elkaar en boog zich naar me toe. Het pakje Benson & Hedges glansde in het licht van de bar.

Ik pakte mijn glas jus d'orange op en schudde mijn hoofd. 'Nee, dank je.'

'Heel verstandig.' Ze tikte met een lange, rode nagel op haar wegwerpaansteker, nam haar eerste diepe trek en pakte haar gin-tonic.

'Wat vind je er tot nu toe van, Nick?'

'Mijn soort feestje.' Ik keek op mijn G-Shock-horloge. Nog amper negentien minuten.

Ze zette haar halflege glas op de bar en nam weer een trek van haar sigaret. 'Je eerste keer?'

Ik grijnsde haar toe. 'Ik wilde het eens proberen.'

'Dit is mijn tweede keer.' Ze keek me aan en verdween even in een wolk sigarettenrook. 'De eerste keer wilde ik eigenlijk niet. Het was zo kort na mijn scheiding. Maar al mijn vrienden... Nou, iedereen heeft zijn eigen leven, nietwaar? Kinderen en een hypotheek. Te veel aan hun hoofd, denk ik.'

'Met mij is het net zo. Ik verveelde me. Mijn vrienden hebben wel wat beters te doen dan op stap gaan met een vrijgezelle kerel. Of misschien waren hun vrouwen bang dat ik ze op het verkeerde pad zou brengen. Ik heb hier altijd al eens heen gewild, dus toen ik de advertentie zag, dacht ik: waarom niet?'

Ze nam opnieuw een trek en pakte haar glas weer op. We lieten onze glazen klinken om op ons isolement te toosten. Ze zoog op een ijsblokje en beet het stuk.

'Hoe lang ben je getrouwd geweest, Nick?'

'Niet lang. Een paar jaar. En jij?'

'Vijftien jaar.' Het klonk alsof we celgenoten waren die elkaar vroegen hoe lang we al zaten.

'Dat is lang..'

Ze dronk de rest van haar gin-tonic een beetje te vlug op. Ik had het gevoel dat ik nu haar levensverhaal over me heen zou krijgen. Daarom wees ik naar haar glas en maakte ik een schrijfgebaar naar de barkeeper.

Ze ging door. 'Je hebt gelijk. Erg lang. We hadden geen kinderen. Natuurlijk verliet hij me voor een jongere vrouw. Hij heeft nu een dochtertje.'

Er kwam een nieuw glas. De eerste slok fietste naar binnen.

'Heb jij kinderen, Nick?'

'Eentje maar.'

'Hoe oud?'

'Ze was zestien.'

Haar gezicht betrok. 'Dat spijt me.'

'Het is lang geleden.'

'Hoe is ze... overleden... als ik het mag vragen?' Ze pakte mijn arm vast.

'Een ongeluk. In Londen. Ze is... overreden.' Het kon me niet schelen of ze dacht dat ik loog of niet. 'Zeg, ik ben doodmoe... Ik geloof dat ik maar weer eens terugga.'

'O, alsjeblieft, ik wilde je niet van streek maken. Alsjeblieft, blijf.'

'Dat is het niet.' Ik glimlachte naar haar. 'Weet je wat? Misschien ben ik daarom hier. De vrouwen in mijn leven blijven nooit lang hangen. Ik ga niet zo'n band met ze aan. Begrijp je wat ik bedoel?'

De rekening kwam. Ik wilde mijn portefeuille pakken, maar ze hield me nog steviger vast.

'Ik denk dat jij en ik precies hetzelfde zijn, Nick. Het laatste wat ik wil, is een... binding.'

Ik maakte mijn mouw los en legde een paar bankbiljetten neer. Nu maakte zij ook aanstalten om weg te gaan. 'Zeg, Nick, we kunnen naar het hotel teruggaan en daar rustig iets drinken, zonder de rest van het stel.'

Ze knikte naar het restaurantgedeelte, waar acht of negen mensen nog over de hoogtepunten van de dag zaten te kletsen.

'Dank je, Di, maar ik geloof dat ik meteen ga slapen.'

Ik pakte mijn nylon rugzak en liet me van de kruk af glijden. Terwijl zij haar glas leegdrank, liep ik al naar de deur. Ze gaf het niet op. 'Nick, als je niet kunt slapen, bel dan naar mijn kamer. Ik ben aan het lezen. Of ik ben beneden bij de anderen. Alles beter dan slapen. Het is zo... zo warm...'

Daar had ze gelijk in. Ik duwde de deuren open, liep de Jisr al-Kabir uit en kwam in de warme avond terecht. Het restaurant lag op een steenworp afstand van de grote hangbrug over de Eufraat in deze stad Deir el-Zor in het noordoosten van Syrië, maar er kwam geen verkoelende bries van de rivier. Deir el-Zor betekende 'klooster in het woud', had Baltasar ons verteld. Ik moest hem maar op zijn woord geloven, want ik had alleen ruige bergen en woestijnen gezien, en boeren die de akkers bewerkten langs de rivier. Er gebeurde niet veel in de stad, afgezien van de pas opgekomen toeristenindustrie. Als er wat gebeurde, was het honderddertig kilometer stroomafwaarts in het naburige Irak.

Er waren in dit deel van Syrië onnoemelijk veel eeuwenoude steden, had onze gids verteld. Ze hadden alles overleefd: Romeinen, joden, Ottomanen en zelfs de Fransen, die het tot 1946 voor het zeggen hadden gehad in het land. Zo ongeveer de enige Syriërs die we op straat tegenkwamen, waren venters die kameelharen dekens, zakjes kardemom of koriander aan ons probeerden te slijten. Wat moest ik daar nou mee?

We zouden hier de komende drie nachten blijven. Het was een tiendaagse georganiseerde reis langs de religieuze en culturele bezienswaardigheden en oudheden van Syrië. Onze groep bestond uit een mix van religieus bevlogen singles die op zoek waren naar het beloofde land, singles die in geschiedenis geïnteresseerd waren en de routes van de kruisvaarders wilden volgen, en zielige singles zoals Di en ik.

Het hotel stond aan de andere kant van de rivier. Toen ik naar de brug liep, kwam ik langs theehuizen. Aan de terrastafels zaten oude kerels verhalen te vertellen terwijl hun waterpijpen borrelden. Zo ongeveer alle gespreksonderwerpen waren taboe in Syrië, maar in de avondkoelte kon je goed buiten zitten en met je vrienden ouwehoeren, dus daar zaten ze dan. Alleen in de openlucht kon je er zeker van zijn dat de geheime politie niet meeluisterde.

Ik lachte in mezelf. Wanneer alles de komende twee uur volgens plan verliep, zouden die kerels veel meer hebben om over te praten. En zij niet alleen.

Toen ik over de hangbrug liep, moest ik onwillekeurig even glimlachen. We waren daar eerder die dag geweest met onze altijd even enthousiaste gids. Baltasar was een kleine maar stevig gebouwde man vol energie. Hij had ook een enorme snor en draaide aan de punten daarvan alsof ze in de was waren gezet, maar dat waren ze niet. Een paar seconden na elke draai zakte het hele zaakje weer in elkaar van de hitte.

Hij was zo verknocht aan zijn moederland dat volgens hem zo ongeveer alles wat je kon bedenken daaruit afkomstig was. Zelfs Jezus had Syrisch gesproken; dat was waarschijnlijk het enige door hem genoemde feit wat waar was. Toen we over de brede Eufraat uitkeken, vertelde hij ons dat de rivier een grote rol speelde in de profetieën van het boek Openbaring. ‘Waar geschreven staat dat de rivier een van de plaatsen van het armageddon zal zijn...’ Hij had zijn handen naar de hemel geheven als een profeet. ‘De zesde engel goot zijn offerschaal leeg over de grote rivier de Eufraat, en de rivier viel droog en maakte de weg vrij voor de koningen uit het oosten.’

Die avond zouden er geen koningen uit het oosten komen. Het zouden harde bliksemschichten uit het westen zijn, in de vorm van zeven F-15-straaljagers met AGM-65 Maverick-raketten en bommen van meer dan tweehonderd kilo.

Het hotel lag een huizenblok voorbij de oever aan de overkant. Het rechthoekige betonnen gevaarte was een beetje opgekalefaterd voor de toeristen, met een paar likjes groene verf, maar veel was er niet aan gedaan. De airconditioning was niet meer te repareren, net zo min als Baltasars beeld van de geschiedenis.

De bewaker bij de voordeur droeg een blauwe sweater over zijn blauwe overall. Er zat nog geen druppeltje zweet op zijn stokoude gezicht. Ik liep de hal in. Het kleine bargedeelte en enkele nog net niet tot op de draad versleten banken werden in beslag genomen door deelnemers aan onze Syrië-reis. Ik had niet de moeite genomen al hun namen te onthouden. Baltasar bevond zich midden in de groep.

‘Hé! Meneer Shepherd! Komt u niet bij ons zitten?’ Hij plukte aan zijn snor. ‘Ik vertelde net over de archeologische resten in Dura-Europos en...’

In het voorbijgaan haalde ik mijn BlackBerry tevoorschijn en zwaaide ermee. ‘Later misschien. Ik moet nu iemand bellen.’

Er waren geen liften. Het trappenhuis had mosterdgele muren en er lag een muffe loper die me alle zes verdiepingen gezelschap hield. Ik had om een kamer bovenin gevraagd. Ik wilde best wat meer betalen om over de stad uit te kunnen kijken.

Ik maakte de deur open met een grote sleutel. De kamer was spartaans ingericht, maar hij was tenminste schoon. Er waren twee lakens en een kussen, een dunne groene deken en geen tv. In plaats van een minibar had ik een tweeliterfles water en een klein glas. Ik gebruikte dat water ’s morgens om mijn tanden te poetsen. Daar-

na dronk ik de rest op en ging ik naar de receptie om nog een fles te kopen voor de rondleiding van de komende dag.

Ik zette mijn koptelefoon op en klikte op een icoon die eruitzag als een datum- en tijdapplicatie. Het duurde een paar seconden voordat het programma was geladen, en toen typte ik Cody's nummer in.

Er was een lange toon te horen, gevolgd door een korte stilte. Cody Zero One ontving het telefoontje. Aan het groene icoontje met het hangslot op zijn verlichte scherm zou hij zien dat het een beveiligde verbinding was. Hij zou geen koptelefoon hoeven op te zetten. Hij hoefde alleen maar op een knop te drukken en het kwam uit een luidspreker.

Cody Zero One was mijn nieuwe maatje van Air Combat Command op de luchtmachtbasis Nellis. Hij zat op het CAOC (Combined Air Operations Center), maar dit was een operatie van de coalitie. De Amerikanen hadden de leiding vanuit Nevada, maar Britse experts op GCHQ, de Government Communications Headquarters, gingen over de elektronica en andere techniek, terwijl de Israëliërs de F-15-jachtvliegtuigen leverden en er ook mee vlogen. Alle drie de landen namen deel.

Nellis lag ongeveer dertien kilometer bij het centrum van Las Vegas vandaan. Ik was daar goed bekend. Ik was er een aantal keren geweest toen ik nog bij de SAS zat. We kwamen daar met RAF Tornado-jachtbommenwerpers om te oefenen in het aangeven van doelen met lasers, zodat zij ze konden bombarderen. Na een dag op de schietbanen gingen we naar Las Vegas voor zolang als het kon. Het ging me niet zozeer om het gokken – wat heeft dat voor zin? –, maar om de grote schalen garnalen die ze gratis weggaven om je aan de tafels en de speelautomaten te houden.

De toon klonk nog twee keer, en toen hoorde ik een vertrouwd Texaans accent. 'Dit is Cody Zero One. Identificeer jezelf. Over.'

De signaalsterkte was prima, maar de geluidskwaliteit was niet zo goed en er was een vertraging van ongeveer anderhalve seconde. Cody klonk alsof hij baantjes aan het trekken was in een zwembad. De software, die duidelijk nog van de eerste generatie was, moest opnemen wat ik zei, het doorsturen naar welke satelliet ze ook maar gebruikten, het versleutelen, het doorgeven aan Cody, en weer aan mij zodra Cody begon te praten. We moesten de procedures voor radiocontact in acht nemen.

Ik stelde me Cody in zijn bunker met airconditioning voor, twintig meter onder het schrale struikgewas van Nevada, zijn gebit volmaakt, zijn camouflage-uniform keihard gesteven, zijn haar gemillimeterd. Naast hem zouden een pot koffie en een doos Krispy Kremes staan, en hij zou voor een groot plasmascherm zitten met realtime satellietbeelden van het doelwit, dat zich ongeveer dertig kilometer bij mijn balkon vandaan bevond.

Het al-Kibar-complex was een kernreactor. Om precies te zijn: het was een gasgekoelde grafietreactor, een kopie van de Yongbyon-plutoniumreactor in Noord-Korea. Zoals je zou verwachten, waren de Israëliërs niet blij met zo'n ding in hun achtertuin, zeker niet een installatie die uiteindelijk tot doel had kernwapens te produceren voor een land waarmee ze al zestig jaar officieel in staat van oorlog verkeerden. Tot overmaat van ramp waren Noord-Korea en Iran er beide bij betrokken. Iran wilde al-Kibar als secundaire faciliteit voor zijn eigen nucleaire programma gebruiken.

De operatie van deze avond zou van begin tot eind nog geen uur in beslag nemen, maar er was bijna een jaar voor nodig geweest om het besluit te nemen en de plannen te maken. Gelukkig voor mij had Groot-Brittannië een van de twee laatste nagels in de doodkist van al-Kibar geslagen. Ik knapte het vuile werk op, maar dat vond ik niet erg: ik was hier om de Britse vlag te laten wapperen. Rondklooien in een ander land, dingen gedaan krijgen, en vooral daar straffeloos mee weggomen, dat was mijn lust en mijn leven.

Mijn iPod-koptelefoon kwam weer tot leven.

‘Dit is Cody Zero One. Ik herhaal, identificeer jezelf, over.’

‘Cody Zero One, dit is James Zero Two. Over.’

Ik verlangde naar de dag waarop de software zo soepel was dat je gewoon kon praten.

Cody was na een paar seconden weer te horen. ‘Begrepen, James Zero Two. Negenenvijftig. Nogmaals: vijf negen. Over.’

Ik maakte een vlugge rekensom om er zeker van te zijn dat ik het niet verknoeide. ‘Begrepen. Negenenvijftig, vijf negen. Min vijftig. Min vijf nul. Over.’

Ik moest het absoluut de eerste keer goed hebben. Ik kreeg maar één kans om het te bevestigen. Het wachtwoord was negen. Om van negenenvijftig op negen te komen, moest je vijftig aftrekken. Als hij twee had gezegd, zou ik plus zeven hebben gezegd.

‘Dit is Cody Zero One. Ra’am niet in de lucht. Bevestig.’

‘Begrepen, Cody Zero One. Ra’am niet in de lucht. Sluiten.’

Ik verbrak de verbinding niet. Ik wilde er alleen voor zorgen dat hij pas verderging met het verstrekken van informatie als ik echt iets moest weten.

Vliegers over de hele wereld geven hun eenheden graag bijnamen. Er zijn Lightning Strikes, Cobra’s, Hell Hawks, Flying Buccaneers – noem maar op. Het 69ste squadron van de Israëlische luchtmacht noemde zichzelf Ra’am – Hebreeuws voor donder.

De verleiding was groot om de spot met ze te drijven, maar ja, ik was dan ook geen Israëliër die elk moment kon verwachten dat er een paddenstoelwolk naast zijn deur de lucht in ging. En ik was ook geen Amerikaan die zich zorgen maakte over wat die fel anti-Amerikaanse Iraniërs nu weer in hun schild voerden. Ik was maar een Brit, laag genoeg in de voedselketen om een karwei op te knappen, en zo hadden ze het graag.

Ik maakte de rits van mijn rugzak los. Eerst haalde ik er mijn zeer fraaie digitale Nikoncamera uit, samen met een grote voorraad lenzen en alle kabeltjes en dingetjes die nodig waren om beelden naar mijn Sonynotebook te downloaden. Ik had de bewaking moeten uitleggen dat ik die paraplu met binnenbekleding van zilverfolie als reflector gebruikte bij het maken van foto’s. Die drie dingen waren alles wat ik nodig had om mijn deel van het karwei te doen.

De Britten hadden vastgesteld dat al-Kibar inderdaad een kernreactor was. Tot dan toe hadden de Israëliërs niet met concrete bewijzen kunnen aantonen waarvoor het complex werd gebruikt, noch wie het hielp bouwen. Ze wisten alleen dat de Syriërs hoge militaire delegaties uit Noord-Korea ontvingen. De Mossad, de Israëlische inlichtingendienst, was ervan overtuigd dat die de militaire capaciteiten van Syrië wilden vergroten. Noord-Korea had Damaskus al geholpen ballistische

raketten voor de middellange afstand te ontwikkelen, en ook chemische wapens zoals het zenuwgas sarin en mosterdgas. Gingen ze nu een stapje verder?

In dat geval zou Israël precies zo terugslaan als het in 1981 in Irak had gedaan, toen ze over de grens vlogen en de nieuwe Osirak-reactor bij Bagdad naar het Stenen Tijdperk bombardeerden. Ze lieten niet met zich spotten. Ze vroegen niemand om toestemming. Ze deden het gewoon. Ze schonden internationaal recht, maar dat kon niemand iets schelen. Het enige slachtoffer was Saddam. Het feit dat ze zelf kernwapens hadden, speelde niet mee. Die club telde veel meer leden. Zelfs Pakistan en India waren lid. Maar ze trokken de streep bij de landen van de As van het Kwaad, zoals Syrië en Iran.

De Israëliërs vermoedden al een hele tijd wat er in al-Kibar gebeurde, maar het ontbrak hun aan harde bewijzen. En Syrië was heel iets anders dan Irak. Zonder concrete inlichtingen zou Washington geen aanval steunen. Maar toen veranderden de dingen. In november 2006 vroeg de Mossad de Britten om hulp. Een hoge Syrische functionaris logeerde in een grote dure hotelsuite in Kensington, die zestienhonderd pond per nacht kostte. De Security Service ging naar binnen en keek wat rond. De man was ongelooflijk slordig geweest. Hij was een avondje uitgegaan en had zijn laptop in zijn kamer achtergelaten. MI5 maakte de achterkant open en installeerde een programma met een Trojaans paard in het apparaat. In de volgende twee maanden kregen ze de bouwtekeningen voor al-Kibar in handen, samen met honderden e-mails en foto's.

Vooraf de foto's maakten veel duidelijk. Je zag het complex in verschillende stadia van de bouw sinds 2002. Het hoofdgebouw leek op een boomhuis op stelten, met buizen die naar een pompstation op de oever van de Eufraat leidden. De reactor zou veel water nodig hebben om splijtbaar materiaal te maken. Naarmate het gebouw groeide, kwamen er meer betonnen stroken en daken, die maar één functie konden hebben: de installatie camoufleren voor iemand die er vanuit de lucht naar keek. Al-Kibars ontwerp, konden ze nu bewijzen, was hetzelfde als dat van de Yongbyon-reactor in Noord-Korea, tot en met het aantal gaten voor brandstofstaven.

De doorslag gaf een foto waarop een Aziat in een blauwe trainingsbroek naast een Arabier stond die daar vanaf het begin had gewerkt. De Britten identificeerden de Aziat al gauw als Chon Chibu. Hij was de hoofdingenieur achter de plutonium-reactor van de Noord-Koreanen in Yongbyon.

De Israëliërs sprongen een gat in de lucht toen ze die inlichtingen kregen, maar voor de Verenigde Staten was het nog steeds niet genoeg. Washington dacht dat het jaren zou duren voordat de Syriërs een bom konden maken. Daar kon een stokje voor worden gestoken zonder dat de Verenigde Staten in een nieuwe oorlog verzeild raakten.

Zo zou het misschien zijn gebleven als er niet een hoge Iraniër was overgelopen. Generaal Ali-Reza Asgari was een grote vangst. In de jaren tachtig was hij hoofd van de Iraanse Revolutionaire Garde in Libanon geweest, en midden jaren negentig was hij onderminister van Defensie geworden. Na de overwinning van hardliner Mahmoud Ahmadinejad in 2005 was hij uit de gratie geraakt. Asgari had verschillende mensen uit de naaste omgeving van de president corrupt genoemd. Zijn leven hing aan een zijden draadje.

De Iraanse generaal was een ware goudmijn van informatie. Hij bevestigde dat Teheran een tweede, geheime installatie bouwde naast de uraniumverrijkingsfabriek in Natanz, die al bij het Westen bekend was. En dat Iran een topgeheim nucleair project in Syrië financierde, dat was opgezet in samenwerking met de Noord-Koreanen.

Nu konden de Verenigde Staten er eindelijk niet meer omheen. Groot-Brittannië zou schouder aan schouder met hen staan en bloed offeren. Dat bloed zou natuurlijk van mij zijn, als ik een fout maakte. Van dure hotelkamers in Kensington tot belangrijke overlopers die honderduit praatten in Washington: de operatie was nu zo ver gevorderd dat Cody donuts zat te eten in Nevada en ik in een groezelige hotelkamer op mijn horloge zat te kijken.

Over precies veertien minuten zou er in de verte een fel licht opflitsen in de donkere woestijn, gevolgd door het geluid van de donder, en dan zou het pas echt beginnen.